

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce J.K.**, zastoupeného *JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Litoměřice, Sovova 709/5*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. května 2013 č.j. DSH/6145/13

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 11.3.2013 č.j. MMP/051347/13, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že nebyl proveden důkaz o tom, které vozidlo bylo měřeno. Podle žalobce je z fotografie patrné, že byl porušen návod k použití měřícího zařízení, což činí měření vadným. Měření bylo podle žalobce v rozporu s návodem k použití radaru a výsledek tohoto měření je podle žalobce důkazem nepřípustným. Podle návodu k použití zařízení Ramer 10 může být úhel radaru nejvýše +/- 22 stupňů, ale z obrázku vyplývá, že jde o úhel kolem +/- 45 stupňů. Dále podle žalobce fotografie měřeného vozidla je uprostřed

snímku vyznačeného světelným křížem, kde je však vozidlo jedoucí v protisměru, a proto podle žalobce bylo měřeno právě toto neznámé vozidlo. Dále podle žalobce radar vylučuje přesnost měření, pokud se v měřícím svazku a jeho blízkosti nachází další jedoucí vozidla, když podle návodu „v prostoru měření cca +/- 10 stupňů od osy antény nesmějí být překážky zasahující do anténního diagramu radarové hlavy, jež by mohly způsobit rušivé odrazy vysílaného signálu, zejména sloupy osvětlení, dopravní značky, zábradlí, zvýšený tramvajový pás apod.“. V tomto případě je podle žalobce v prostoru měřícího svazku zábradlí středového dělicího pásu a nad to nejméně jedno protijedoucí vozidlo. Nesprávnost měření spatřoval žalobce rovněž v tom, že jsou vyžadovány délky odstupu od měřeného vozidla a minimální délka přímého úseku. Podle návodu „úsek, v němž se bude provádět měření, musí být ve směru měření rovný v délce, jež je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu“ s tím, že jsou dále uvedeny tři délky možného měření (odstup/vzdálenost) 5 metrů/20 metrů; 10 metrů/30 metrů; 15 metrů/60 metrů. Minimální délka měření musí být 20 metrů při bočním odstupu 5 metrů; podle žalobce je z fotografie patrné, že za vozidlem je délka cca 7 metrů a boční odstup méně než 3 metry. V tomto směru žalobce poukázal na svědeckou výpověď pprap. L.B., podle něhož vozidlo bylo v okamžiku změření od služebního vozidla 7 metrů. Tím podle žalobce svědek potvrdil, že byl porušen odstup měření o minimální vzdálenosti 20 metrů a boční odstup 5 metrů. Také byl podle žalobce mnohonásobně překročen limit úhlu měření stanovený výrobcem, když podle návodu od výrobce je šířka svazku antény 5 stupňů. Správní orgány obou stupňů neprovedly podle žalobce ohledání digitální fotografie, jakožto primárního pramene důkazu, ani kopie této fotografie z výstupu měřícího zařízení, pouze četly text záznam o přestupku. Tím podle žalobce došlo k porušení **§ 54 správního řádu**, jelikož nebylo provedeno ohledání pramene důkazu předjímaným způsobem. Nesprávným prováděním dokazování došlo podle žalobce rovněž k porušení článku 2 odst. 2 Ústavy ČR, článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 2 odst. 2 správního řádu.

Podle žalobce došlo k porušení rovněž **§ 50 odst. 3 správního řádu** s tím, že je nepřípustné jakékoli důkazní břemeno přenášet na obviněného. Obviněnému podle žalobce nelze rovněž dát k tíži jeho procesní nečinnost a vyjádření se obviněného na místě je podle žalobce irelevantní a nelze z něj na cokoli usuzovat, jde o právo, nikoli povinnost obviněného. Nelze žalobci jako obviněnému dávat jakkoli k tíži, že se odmítl jakkoli vyjadřovat na místě a cokoli podepisovat, navíc bez přítomnosti právní pomoci dle článku 37 odst. 2 Listiny, na kterou má nárok jako obviněný a nebyl policisty o ní ani poučen. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **5As 104/2008-45** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce dále uvedl, že před samotným zahájením řízení za podmínek stanovených v § 138 správního řádu nejde o samotné dokazování, nýbrž o zajištění důkazu. Samotné dokazování je prováděno v rámci ústního jednání. Tímto je nadán pouze správní orgán, nikoli policie, která postupuje podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích, kdy činí nezbytná šetření k zajištění důkazních prostředků.

Žalobce poukázal na to, že bylo prováděno dokazování **nepřípustných důkazů**, zejména oznámení o přestupku a úředního záznamu, které nejsou důkazy v trestním řízení, tudíž ani v přestupkovém řízení na základě analogie. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6Tz 46/93 (R 46/1993Tr). Žalobce dále poukázal na nepřípustnost provádění důkazu vydaným příkazem a následným odporem a odkázal na nález

Ústavního soudu ze dne 19.9.2006 sp. zn. **Pl.ÚS 25/06**. Podle žalobce provedením důkazu rozhodnutím, které bylo podaným odporem zrušeno, a to ex tunc, byla porušena presumpce nevinoty dle článku 6 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech a článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Za svévolné jednání správního orgánu považoval žalobce i provádění důkazu výpisem z evidenční karty řidiče a činění závěru z tohoto důkazu, že žalobce měl záznam v posledních třech letech. Žalobce namítal, že se k tomu, že budou brány záznamy za poslední tři roky, nemohl vyjádřit a nebylo mu jasné, z jakého důvodu jsou to právě tři roky. Žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. **IV.ÚS 690/01** s tím, že porušením práva žalobce na spravedlivý proces svévolným jednáním správního orgánu byla porušena i zásada legitimního očekávání vyplývající z principu právního státu (článek 1 odst. 1 Ústavy). Žalovaný tím, že se s těmito námitkami žalobce nevyrovnal, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný provedl dokazování mimo ústní jednání, když v napadeném rozhodnutí argumentoval odlišnostmi informativních značek směrových v modrém a zeleném barevném provedení. Dále žalobce namítal, že toto barevné označení je sice možné, avšak v praxi není dosud tento systém zcela běžně aplikován, nelze tedy bez dalšího určit pouze podle barevnosti ukazatelů směru, zda se vozidlo nachází na dálnici, či nikoliv. Podle žalobce barva označení není součástí žádného zákonného předpisu, jde pouze o informativní tabule. Podle žalobce dále nelze hovořit o naplnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku, jelikož jde o konstrukčně totožnou silnici jako je dálnice. Žalobce citoval ust. **§ 2 odst. 2 správního řádu**, obsahující zásadu uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena, a ust. **§ 2 odst. 4 správního řádu**, upravujícího zásadu legitimního očekávání.

Žalobce považoval za nepřezkoumatelné rovněž odůvodnění přitěžující okolnosti s tím, že pokud (byť v jiném rozhodnutí) je považována jízda v noci za okolnost přitěžující, jízda ve dne by měla být okolností polehčující, z níž lze dovodit i marginální společenskou škodlivost nedosahující intenzity přestupkového jednání. Takové hledisko je potom nutno podle žalobce zohlednit při úvahách ve smyslu **§ 12 zákona o přestupcích**.

Žalobce dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **5As 104/2008-45**, podle něhož „*zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, zda došlo k naplnění formálního i materiálního znaku přestupku. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pod míru typickou pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, způsob provedení a následky přestupku, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány v každém konkrétním případě. Teprve po zjištění naplnění materiálního znaku přestupku může dojít správní orgán k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek*“. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **1As 183/2012** ze dne 20.3.2013, kde šlo o vjezd do obce, kdy s ohledem na zástavbu, jakož i skutečnost, že do obce vjel komunikací s povolenou rychlostí 20 km/h, obviněný přinejmenším měl a mohl vědět, že nachází v obci. Vztaheno na daný případ, se podle žalobce správní orgány nezabývaly škodlivostí daného skutku. Žalobce

zejména nesouhlasil s tím, že správní orgány usuzovaly z protijedoucích vozidel na hustotu provozu v jiném směru jízdy. Rovněž nesouhlasil žalobce se závěrem správních orgánů usuzujících na bezpečnost, popř. nebezpečnost jízdy z existence vozidla jedoucího za vozidlem žalobce, nad to v jiném jízdním pruhu. Žalobce tvrdil, že sjel z dálnice v místě, které identifikoval jako dálniční přejezd, neboť zde nebyla viditelná značka konec dálnice, na další dálnici. Podle žalobce bylo důvodné se domnívat, že jde o pokračování dálnice.

Podle žalobce měla být, jako jednoznačná okolnost svědčící v jeho prospěch co do nenaplnění **materiální stránky přestupku**, hodnocena jeho námitka, že zvýšená rychlost nemohla mít žádné následky, protože se za poslední rok v místě nestala dopravní nehoda a je zde podprůměrná průjezdnost vozidel. Žalobce nesouhlasil s možností ohrožení protijedoucích vozidel s ohledem na dvojí svodidla, ani s možností ohrozit vozidla jedoucí za ním, na která se vztahuje povinnost dodržovat bezpečnou vzdálenost.

Podle žalobce za nepřezkoumatelné lze označit odůvodnění přitěžující okolnosti bez analogie zahlázení odsouzení. Podle žalobce lze lhůtu počítat pouze za období jednoho roku. Podle žalobce žalovaný vybočil z volnosti správní úvahy, když dovodil, že Nejvyšší správní soud ponechává na úvaze správního orgánu, zda využije institutu práva na zahlázení odsouzení obsaženého v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. **8As 82/2010-55**, když podle tohoto rozsudku *„správní orgán při rozhodování o výši sankce za přestupek je povinen hodnotit, zda není možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení.“* V daném případě bylo podle žalobce na místě analogicky zahlázení odsouzení, kdy nebyl žalobce uznán vinným z přestupku po dobu jednoho roku v případě úmyslného činu. V případě nedbalostních činů se na odsouzeného hledí, jako by nebyl odsouzen, již po samotném vykonání trestu – v daném případě zaplacením pokuty (analogie § 105 a § 106 trestního zákoníku). Jiný výklad než a maiori ad minus ve vztahu trestního a přestupkového řízení ve prospěch žalobce by bylo porušením zásady in dubio pro libertate, a tedy práva na spravedlivý proces. Žalobce namítal, že předchozí rozhodnutí v blokovém řízení bylo spácháno z nedbalosti, sankce byla zaplacená na místě, tedy trest byl vykonán 16.5.2011 a od následujícího dne se mělo na žalobce hledět jako by nebyl odsouzen. Obecně k využití analogie a principů trestního práva v přestupkovém řízení žalobce odkázal v souvislosti s rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva Öztürk versus Německo (1984). Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **2As 60/2008**, podle něhož *„přípustnost této analogie iuris vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde nejsou výslovně upraveny některé zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případně jakéhokoli přestupku či správního deliktu“*. Dále žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **8As 17/2007-135**, podle něhož *„pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů“*. Žalobce poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **6As 126/2002-27** a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008 č.j. **2As 34/2006-73**. Za nepřezkoumatelný považoval žalobce i termín „masivní překročení rychlosti“ ve vztahu k překročení o 1/3 rychlosti, když synonymem tohoto slova je slovo těžký, robustní.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že záznam o přestupku, jehož součástí byla fotografie ze zařízení Ramer 10, byl proveden jako listinný důkaz v souladu s **§ 53 odst. 6**

správního řádu. Záznam o měření je v nezměnitelné podobě uložen na pevný disk radarového měřiče a tento záznam je v podobě fotografie součástí Záznamu o přestupku. Žalovaný tedy neshledal vady dokazování v tom, že nebyl ohledán záznam pevného disku radarového měřiče, neboť nevznikla pochybnost o tom, že by fotografie byla falsifikována. Žalovaný rovněž odmítl námitky porušení návodu k použití přístroje a předložil vyjádření metrologa prvního kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů pracujícího ve společnosti Ramet C.H.M. a.s., Kunovice, která je výrobcem silničního radarového rychloměru Ramer 10 C, z něhož podle žalovaného vyplývá, že k nedodržení návodu nedošlo. Žalovaný tvrdil, že k žádnému nepřipustnému přenosu důkazního břemene v řízení nedošlo a byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu. Provedené důkazy po jejich vyhodnocení podle žalovaného tvořily jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. Podle žalovaného fotografii nelze provádět jako důkaz ohledáním. Skutečnost, že správní orgán I. stupně zařadil pod rubriku dokazování všechny listinné podklady, které byly součástí spisu, není podle žalovaného vadou řízení, když je zřejmé, že se správní orgán nespokojil pouze s listinnými podklady, nýbrž provedl i svědecké výpovědi zakročujících policistů. Podle žalovaného s úředním záznamem nebylo jako s důkazem nakládáno, nicméně byl součástí spisu a nemůže být přehlédnut proto, že slouží jako vodítko ke kladení otázek svědkům a k posuzování věrohodnosti svědeckých výpovědí. Oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly je podle žalovaného důkazem v řízení. Podle žalovaného není vhodné, aby pod rubrikou dokazování byl čten příkaz, avšak správní orgán I. stupně s ním v napadeném rozhodnutí jako s důkazem nenakládal, proto tato skutečnost neovlivňuje zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že se nemohl vyjádřit k tomu, že budou brány v úvahu záznamy z karty řidiče posledních tří let, žalovaný k tomu uvedl, že se žalobce, kdyby se zúčastnil ústního jednání, mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, včetně obsahu evidenční karty řidiče. Žalovaný neprováděl důkaz mimo ústní jednání a v napadeném rozhodnutí pouze jako podpůrnou argumentaci uvedl, že nad vozovkou se nachází informativní značky směrové v modrém provedení. Tato skutečnost vyplývá podle žalovaného z volně přístupného zdroje a je ověřitelná na <http://maps.google.com>. Žalovaný tedy neprováděl žádný důkaz, nýbrž uvedl volně přístupnou informaci, přičemž barevné rozlišení dopravních značek na silnicích a dálnicích je podle žalovaného obecně známou skutečností. Skutečnost, že je v některých případech přítěžující okolnost jízda v noci a v případě žalobce jízda ve dne, není podle žalovaného vybočením ze zásady předvídatelnosti rozhodnutí. Ve věci je podle žalovaného třeba zohlednit veškeré souvislosti, tzn. pokud jede někdo v noci a přes komunikaci, kde se nacházejí např. restaurační zařízení a kde je na vozovce vysoká frekvence chodců, je čas spáchání přítěžující okolností. Pokud někdo jede ve dne na silně frekventované vozovce a možnost způsobení kolize z důvodu hustoty provozu je zvýšena, je adekvátní hodnotit čas spáchání přestupku též jako přítěžující okolnost. Žalovaný setrval na názoru, že i frekvence protijedoucích vozidel v kontextu s vozidlem jedoucím za žalobcem svědčí o frekvenci silničního provozu na komunikaci. Situaci, která se podle žalovaného nemusí zdát předpokládaná, je např. ležící předmět na vozovce, na který řidič musí včas reagovat a přizpůsobit tomu rychlost jízdy tak, aby mohl vždy zastavit na vzdálenost, na kterou má rozhled. Podle žalovaného na věc dopadá závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.6.2013 č.j. **1As 24/2013**, podle něhož *"společenskou nebezpečnost překročení rychlosti na dálnici o 50 km/h nesnižuje, byla-li dálnice v perfektním technickém stavu a panovaly-li*

ideální atmosférické podmínky a bylo-li vozidlo na dálnici osamoceno. I za těchto „laboratorních“ podmínek by bylo podle Nejvyššího správního soudu třeba hodnotit jednání jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku." Ohledně námitky, že nebylo přihlédnuto analogicky k zahlazení odsouzení, je žalovaný názoru, že postupoval v souladu se závěry žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2011 č.j. **8As 82/2010-55**. Podle žalovaného řidičská minulost žalobce byla při stanovení výše sankce zohledněna správně a v souladu s § 12 zákona o přestupcích. Termín masivní překročení rychlosti je podle žalovaného používán v běžné mluvě ve významu slova značný.

V **replíce** žalobce uvedl, že návod k použití radaru nebyl předložen jako pramen důkazu a nebyl jako důkaz proveden a žalobce neměl možnost se s ním seznámit a sehnal pouze fragmenty návodu, ze kterých je jednoznačně patrné, že návod k použití nebyl dodržen, zejména ohledně úhlů měření a vzdálenosti měření. Podle žalobce návod k použití není běžně dostupný, čímž se žalobce dostává do svévolie žalovaného, který tímto způsobem zatajuje důkazy. Žalobce uvedl, že správní orgány neprokázaly, že v dané době byla umístěna ve směru jízdy dopravní značka označující konec silnice pro motorová vozidla či dálnice.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 21.11.2012, podle něhož v tento den ve 14:45 hodin byla žalobci naměřena s vozidlem Škoda Octavia RZ ... rychlost radarem Ramer 10 C v. č. 12/0032 na silnici č. I/27 u křížení s dálnicí D5 po odečtení tolerance 128 km/h. Z oznámení vyplývá, že žalobce se k věci nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat. Z úředního záznamu PČR ze dne 22.4.2011 dále vyplývá, že se jednalo o přiváděč ve směru jízdy na obec Horní Lukavice, že řidič s přestupkem souhlasil až do chvíle, kdy se dozvěděl, že se jedná o bodovaný přestupek, poté se rozhodl přestupek řešit oznámením. V záznamu o přestupku jsou uvedeny údaje o času a místě spáchání přestupku, jakož i registrační značka vozidla a naměřená rychlost. Na fotografii je zobrazeno vozidlo s RZ žalobce a dále dvě protijedoucí vozidla za svodidly. Na fotografii je i naměřená rychlost, která se shoduje s textem pod fotografií stejně jako registrační značka vozidla. Bílá šipka na fotografii směřující vzhůru odpovídá textu pod fotografií „Směr odjezd“. Dále je součástí spisu ověřovací list měřidla Ramer 10 C v.č. 12/0032, které je uvedeno i na fotografii. Ověřovací list má platnost do 13.3.2013.

Dále je součástí správního spisu evidenční karta řidiče ze dne 5.12.2012, podle níž jsou zaznamenány dva přestupky, nejprve z roku 2009, a dále z roku 2011, kde se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, vyřízené blokovou pokutou. Následuje příkaz Magistrátu města Plzně ze dne 12.12.2012 a odpor žalobce proti němu ze dne 10.1.2013.

Při jednání dne 27.2.2013, k němuž se žalobce nedostavil, svědek pprap. L.B. uvedl, že předmětného dne s kolegou měřili na dálničním přiváděči ve směru od Plzně na Klatovy, žalobce nejprve byl ochoten pokutu zaplatit, proto mu byl vypsán pokutový blok, a poté se řidič dozvěděl, že se jedná o bodovaný přestupek, proto si přál vyřešit přestupek ve správním řízení. Jeli s vozidlem v provozu, a když je vozidlo žalobce předjíždělo, radar jeho rychlost vyhodnotil jako překročení rychlosti. Policisté pak vozidlo zastavili. Služební vozidlo jelo v pravém jízdním pruhu a vozidlo žalobce je předjíždělo v levém pruhu a v okamžiku změření

od jejich vozidla bylo 7 metrů. K dotazu, jaké údaje se zaznamenávají automaticky a jaké zadává obsluha radaru, policista uvedl, že obsluha radaru zadává místo měření a stanoviště a limity před vlastním měřením, neboť nejdou dodatečně změnit, jméno obsluhy a svědka měření. Registrační značka vozidla je zachycena radarem a do záznamu o přestupku je pak dopisována ručně. Automaticky se dále generují souřadnice GPS, čas, číslo snímku a naměřená rychlost. Měřicí zařízení bylo podle svědka použito v souladu se zákonem, bylo nastaveno a použito dle pokynů výrobce. K použití měřicího zařízení byli řádně proškoleni. Původně pořízený snímek podle svědka změnit nelze, je stále uložen v počítači.

Z výpovědi pprap. S.K. vyplynulo, že pokud provádí měření za jízdy a radar vyhodnotí rychlost, kterou jsou vozidlem předjížděni, radar vozidlo vyfotí a zaznamená i registrační značku vozidla. Obsluha radaru zadává místo měření, kdo měřil, svědka měření a limit místa měření. Automaticky se generují souřadnice GPS, čas, číslo snímku a naměřená rychlost a registrační značka naměřeného vozidla. Rovněž podle tohoto svědka bylo měřicí zařízení použito v souladu se zákonem a svědek byl proškolen k použití měřicího zařízení.

Na straně 9 protokolu o jednání ze dne 27.2.2013 je nadpis Dokazování a pod tím je uveden seznam listin, které byly čteny včetně příkazu Magistrátu města a odporu proti němu, úředního záznamu zakročujících policistů a oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu – list č. 3 spisu. Pod bodem 3 je uvedeno, že byl čten záznam o přestupku na listu č. 4 a co z něho vyplývá a že „na záznamu je zachycena zadní část předmětného vozidla s detailem na zadní registrační značku“.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným s odůvodněním, že provedené svědecké výpovědi zakročujících policistů v podstatných bodech korespondují a zároveň korespondují s tiskopisem oznámení o přestupku, záznamem přestupku a popisem přestupku v úředním záznamu. Vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti byly zjištěny při výkonu služebních povinností policistů a nebyl zároveň zjištěn žádný osobní vztah žalobce, nemají policisté tudíž zájem na tom jej svou výpovědí poškodit a správní orgán nemá důvod zpochybňovat jejich vyjádření. Oba policisté podle správního orgánu I. stupně jednoznačně potvrdili, že předmětné vozidlo řídila osoba, v níž byl následně zjištěn obviněný. Z výpovědi obou policistů pak vyplývá, že žalobce chtěl přestupek vyřešit na místě až do okamžiku, kdy se dozvěděl, že je tento přestupek bodově hodnocen. Tedy je podle správního orgánu I. stupně zřejmé, že svého protiprávního jednání si musel být vědom. Při stanovení druhu a výše uložené sankce hodnotil správní orgán charakter přestupku jako závažný, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná pro zastavení vozidla a může tak dojít k ohrožení bezpečnosti provozu. Správní orgán hodnotil v neprospěch žalobce i místo a čas spáchání přestupku, kdy vozovka silnice č. I/27 je v odpoledních hodinách komunikací s vysokou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu, a je tudíž nutné striktně dodržovat zákon o silničním provozu. Formu zavinění hodnotil správní orgán jako nedbalost vědomou, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce jako vlastník řidičských oprávnění zná zákon o silničním provozu, a tudíž stanovené nejvyšší dovolené rychlostní limity. K osobě obviněného správní orgán I. stupně uvedl, že se v posledních třech letech dopustil jednoho přestupku na úseku dopravy, kdy se jednalo o překročení stanovené rychlosti. Na základě toho nepohlížel správní orgán na jednání žalobce jako na ojedinělé pochybení, nýbrž jako na jeho další nekázeň v silničním provozu, tedy

v neprospěch žalobce. Ve prospěch obviněného byla hodnocena skutečnost, že svým protiprávním jednáním nezpůsobil žalobce nevratné následky a že hraniční hodnotu pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku překročil žalobce o 8 km/h, tedy nižší měrou a na základě toho byla žalobci uložena pokuta v dolní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, k němuž přiložil statistické vyhodnocení nehodovosti v silničním provozu v místě spáchání přestupku ke dni 26.3.2013. Vyplývá z toho, že v období od 22.11.2011 do 21.11.2012 nedošlo v daném místě k žádné nehodě.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný poukázal na to, že hodnocení důkazů je ovládáno zásadou volného uvážení. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění musí být způsob hodnocení důkazu náležitým způsobem popsán. Správní orgán I. stupně podle žalovaného podrobně popsal skutečnosti, jež vzal za prokázané, i proč uvěřil svědeckým výpovědím zasahujících policistů. S tímto zhodnocením se žalovaný ztotožňuje a rovněž nahlíží na oba svědky jako na důvěryhodné a nestranné. Svědci vypověděli, že nemají žádný vztah k žalobci, ani ze spisové dokumentace nic takového nevyplývá, tedy že by měli zájem na výsledku řízení. Zároveň svědci vypovídali ke svojí služební činnosti, a proto se jeví podle žalovaného nelogickým, že by kterýkoli z nich vypovídal nepravdivě. Podle žalovaného nevznikla žádná pochybnost o tom, že by měření neproběhlo podle návodu. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že pokud při měření dojde k jakékoli chybě, přístroj sám vykáže chybu. Pokud by tedy při měření vozidla žalobce došlo k nedodržení podmínek měření tak, že by toto znemožňovalo správné změření, ke změření rychlosti by vůbec nedošlo, neboť přístroj by rychlost vozidla nebyl schopen změřit. Pokud ke změření došlo, je zřejmé, že přístroj byl obslužen správně a jeho funkce měření rychlosti proběhla bezchybně, neboť celý systém měření je založen na požadavku zajištění, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena vnějšími vlivy. V případě žalobce došlo ke změření rychlosti, o čemž prokazatelně svědčí Záznam o přestupku, tudíž je podle žalovaného plně odůvodněný závěr, že měření nebylo ovlivněno žádnými vnějšími vlivy a naměřená hodnota odpovídá skutečnosti. Podle žalovaného listiny založené ve spisu byly provedeny jako důkazy listinou dle **§ 53 odst. 6 správního řádu**, podle něhož *se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu*. Důkaz listinou se provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah. Podle žalovaného byly důkazy provedeny v souladu s § 51 správního řádu. Fotografie, u které má žalobce za to, že byla pozměněna, je podle žalovaného součástí záznamu o přestupku, který byl proveden jako důkaz listinou, fotografie byla shlednuta a do protokolu o jednání bylo zaznamenáno, co z ní vyplývá, přičemž nevznikla pochybnost o tom, že by fotografie neodpovídala skutečnosti, když údaje na ní zachycené korespondují s údaji uvedenými v záznamu o přestupku. Po vyhodnocení svědeckých výpovědí a dalších důkazů jako oznámení o přestupku a záznam o přestupku a v souvislosti s popisem skutku v úředním záznamu policistů, dospěly správní orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav je dostatečně zjištěn, když provedené důkazy vytvořily jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 č.j. **1As 96/2008-115**, týkajícího se důkazní síly úředního záznamu, žalovaný uvedl, že správní orgány postupovaly v souladu se závěry

tohoto rozsudku, když úřední záznam byl využit pouze jako podklad k úvaze o nutnosti výsledku policistů. V důsledku toho podle žalovaného nebyla porušena žalobcem tvrzená zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Podle žalovaného fotografické a zvukové záznamy patří mezi tzv. další důkazní prostředky, které správní rád kategoricky v § 51 odst. 1 správního řádu nevyjmenovává. Názor žalobce, že je třeba je ohledat podle § 54 jako věcné důkazy nelze podle žalovaného přijmout. Ohledává se věc movitá či nemovitá a výsledek ohledání se zaznamenává do protokolu. Fotografický záznam se neohledává za účelem zjištění, v jakém stavu se nachází či na jakém papíře je vytištěn, nýbrž jeho zhlédnutím je získán poznatek o zachycovaném ději. V případě žalobce fotografie zdokumentovala místo přestupku a vozidlo žalobce v levém jízdním pruhu. Fotografie je podle žalovaného výsledkem ohledání místa přestupku policisty, které provedli jako bezodkladný a neopakovatelný úkon. Při dokazování se fotografie předloží a popíše se, co z ní vyplývá, čímž je důkaz proveden. Žalovaný odmítl, že jakákoli vytištěná či elektronická kopie fotografie je neprůkazná a lze s ní manipulovat. Žalovaný nemá důvod pochybovat o tom, že by došlo k manipulaci s fotografií, když je na ní zachyceno vozidlo žalobce na místě, kde probíhalo měření a tato skutečnost nebyla žalobcem nijak zpochybněna. Rozsudek Vrchního soudu sp. zn. 6A 4/94 podle žalovaného na předmětnou věc nedopadá, neboť řeší procesní situaci týkající se důkazu ohledáním, do níž kategorie fotografií nespadá. Žalovaný nesouhlasil s poukazem žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **3As 29/2011-51** ze dne 8.2.2012, že „*neprovedený důkaz v souladu s § 53 odst. 6 větou první správního řádu není natolik intenzivní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé v případě, že se listina ve správním spise nacházela a ve věci proběhlo jednání, v jehož závěru byla žalobci dána možnost se seznámit s kompletním správním spisem.*“ Podle žalovaného totiž všechny důkazy v řízení byly provedeny v souladu se zákonem. Tvrzení žalobce o jeho nevědomosti, na jaké kategorii pozemní komunikace se pohybuje, hodnotil žalovaný nevěrohodným. Důvodem podle žalovaného je, že žalobce po celou dobu silniční kontroly neuvedl, že měl za to, že se pohybuje po dálnici. Takové tvrzení by však bylo podle žalovaného logické a odpovídající situaci. Žalobce pouze odmítl podepsat oznámení přestupku. Toto skutkové tvrzení uvádí až s odstupem téměř čtyř měsíců do odvolání. V tomto bodě se podle žalovaného jedná o zásadní skutkové tvrzení, a toto samo o sobě jeho věrohodnost značně oslabuje. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008 č.j. **1As 64/2008-42**, podle něhož „*jestliže stěžovatelka v oznámení o přestupku své stanovisko vůbec neuvedla a oznámení odmítla podepsat, v odporu proti příkazu tvrdila, že po ní policisté požadovali předložení telefonu, což odmítla, a u ústního jednání tvrdila, že žádný telefonní přístroj neměla, nelze krajskému soudu vytýkat, že její výpovědi považoval za nevěrohodné*“. Podle žalovaného žalobce rezignoval i na svoji účast u jednání a připravil se o možnost klást svědkům otázky a namítat tvrzení na svoji obhajobu, proto správní orgán I. stupně neměl důvod zabývat se viditelností dopravní značky, neboť nevznikla pochybnost o tom, že by dopravní značka v místě nebyla v pořádku. I kdyby dotčená dopravní značka byla skutečně zakryta, přesto podle žalovaného byl žalobce srozuměn s tím, že jede po běžné pozemní komunikaci, neboť bezprostředně za nájездem na tuto pozemní komunikaci jsou nad vozovkou informativní značky směrové v modrém provedení (<http://maps.google.com>). Vzhledem k tomu, že na dálnici jsou tyto značky zásadně zelené, bylo podle žalovaného pro žalobce jako dlouholetého řidiče jednoznačně srozumitelné, že jede po jiné pozemní komunikaci a nemůže se dovolávat této neznalosti. Podle žalovaného fotografie dopravního značení ukončujícího dálnici nebyla pro zjištění

nutná. Aplikace zásady užití výkladu pro žalobce příznivějšího v duchu zásady presumpce nevinu nebyla na místě, neboť o skutkových okolnostech nevznikly důvodné pochybnosti. Žalovaný odmítl polemiku žalobce o hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností (den a noc) v jiných rozhodnutích s tím, že tyto věci s věcí žalobce nesouvisí, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je ve veřejném zájmu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Hodnocení frekvence provozu jako vysoké správním orgánem I. stupně žalovaný shledal opodstatněným, neboť z fotografie jsou patrná dvě vozidla v protisměru a za žalobcem přinejmenším policejní vozidlo. Vzhledem k tomu, že se jedná o hlavní silniční tah mezi obcemi Klatovy a Plzeň a přestupek byl spáchán ve všední den v odpoledních hodinách, toto samo o sobě skutečně znamená vysokou frekvenci provozu. K uložené sankci žalovaný uvedl, že byla uložena v souladu se zásadou proporcionality, tedy v nejnižší možné míře nutné pro zachování účelu a že plní výchovnou funkci. Podle žalovaného žalobce překročil rychlost o více než třetinu, což je masivní překročení, při němž se potřebná brzdná dráha markantně prodlužuje. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že bylo přihlédnuto k záznamu ve výpisu z evidenční karty týkajícího se přestupku ze dne 16.5.2011 spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti s tím, že se nového přestupku žalobce dopustil jen 18 měsíců od spáchání předchozího, což je považováno za dobu zohlednitelnou a tento přestupek je navíc obdobné skutkové podstaty. Podle žalovaného v žalobcem zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo konstatováno, že správní orgány jsou povinny při rozhodování o výši sankce hodnotit, zda není možné využít analogicky institut trestního práva na zahlázení odsouzení při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům, tzn. že je stále ponecháno na úvaze správního orgánu, zda tento institut využít, přičemž Nejvyšší správní soud nevyjádřil názor, že je třeba ohledně doby nutné k zahlázení striktně postupovat podle doby určené trestním zákoníkem. Nejvyšší správní soud tak zohlednil, že úprava odpovědnosti za přestupek výslovně nepočítá s institutem zahlázení odsouzení. Žalovaný poukázal na zřetelné odlišnosti principu, když o institutu zahlázení v trestním řízení rozhoduje soud, kdežto ve správním trestání o tomto rozhodováno vůbec není. Žalovaný tak měl za to, že s ohledem na dobu uplynulou od předchozího spáchání přestupku bylo na místě k tomuto záznamu přihlédnout. Navíc podle žalovaného tato okolnost nebyla jedinou přitěžující okolností, přesto byla žalobci uložena pokuta jen mírně nad spodní hranici stanovené sazby. K námitce absence materiální stránky přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. **1As 118/2012-23**. Žalovaný konstatoval, že se správní orgán I. stupně naplněním materiální stránky zabýval a správně přihlédl k míře překročení stanovené rychlosti v určitém místě a čase. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že zvýšená rychlost nemohla mít žádné následky, protože za poslední rok se v daném místě nestala dopravní nehoda a je zde podprůměrná průjezdnost vozidel ve vztahu k obdobným typům komunikací. Podle žalovaného žalobce překročil rychlost o 38 km/h, proto nemohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (i nepředpokládané) a chránit tak život, zdraví nebo majetek vlastní i jiných osob. Z fotodokumentace je podle žalovaného patrné, že žalobce neohrožoval jen sebe, ale i protijedoucí řidiče a řidiče v pravém jízdním pruhu (např. policejní vozidlo). Žádné významné okolnosti, které by vylučovaly skutečnost, že jednáním žalobce byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, žalovaný neshledal. Statistické vyhodnocení nehodovosti připojené žalobcem k odvolání jiný závěr podle žalovaného neodůvodňuje.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce o pochybení při provádění důkazu fotografií. Žalovaný správně uvedl, že fotografie se neprovádí ohledáním, nýbrž tím, že je prohlédnuta. Z výše popsaného obsahu protokolu o jednání je pak zřejmé, že správní orgán při provedení důkazu záznamem o přestupku postupoval v souladu se správním řádem a zaznamenal, co z toho důkazu vyplývá.

Z ničeho naopak nelze dovodit, že by fotografie jako výstup z digitálního záznamu neodpovídala originálnímu záznamu na radaru. Stejně tak není zřejmé, že by při měření došlo k žalobcem tvrzeným pochybením. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec. Pokud jde o směr měření, je z výše popsaného (šipka na fotografii, text pod ní "Směr odjezd") zřejmé, že nedošlo ke změření protijedoucího vozidla, nýbrž vozidla žalobce. Ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů je pak jasné, že naprostá většina údajů je zadávána automaticky a že je nelze měnit. K porušení tvrzeného ust. **§ 54 správního řádu** o provádění důkazu ohledáním věci tudíž nedošlo.

Podle názoru soudu nedošlo ani k porušení ust. **§ 50 odst. 3 správního řádu**. Oznámení přestupku sepsané na místě je možné v přestupkovém řízení použít jako listinný důkaz, neboť jeho pořízení je žalobce přítomen a má možnost se do oznámení vyjádřit. Správní orgány proto mohou z oznámení vycházet. Lze se ztotožnit s žalovaným, že pokud by si žalobce nebyl vědom, že se nepohybuje po dálnici, bylo by přirozené a logické, kdyby toto uvedl ihned při kontrole. Žalobce však toto tvrzení nevzněl ani před správním orgánem prvního stupně, kde se k jednání nedostavil, ani se písemně k věci nevyjádřil. Ze skutečnosti, že tyto okolnosti žalovaný zohlednil při posuzování tvrzení žalobce obsaženého v odvolání, nelze podle soudu dovodit, že by na žalobce bylo přenášeno důkazní břemeno. Naopak z výše popsaného obsahu správního spisu je nepochybné, že v daném případě se správní orgán opíral kromě listinných podkladů i o výsledky zakročujících policistů. Žalobce měl možnost se jich zúčastnit, čehož nevyužil. Z výše shrnutých odůvodnění správních orgánů obou stupňů také vyplývá, že pokud jde o úřední záznam PČR o přestupku, nebyl správními orgány použit jako důkaz, nýbrž pouze podpůrně pro srovnání s výpověďmi policistů. Z provedeného dokazování je tedy zřejmé, že správní orgány postupovaly tak, aby zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu i bez návrhu zjišťovaly všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

Žalobci je sice nutno přisvědčit, že při jednání byl nesprávně jako důkaz čten zrušený příkaz správního orgánu prvního stupně, ovšem takové procesní pochybení nedosahuje intenzity vad, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Naopak ve skutečnosti, že správní orgán vycházel i z výpisu z evidenční karty řidiče, soud pochybení neshledal. Námitka, že se k tomuto nemohl žalobce vyjádřit, nemůže obstát, když se žalobce jednání nezúčastnil.

Nepřezkoumatelné není podle názoru soudu ani odůvodnění výše uložené sankce ve smyslu **§ 12 zákona o přestupcích**. Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, z jakého důvodu bylo přihlédnuto k době a místu spáchání přestupku jako k okolnosti přitěžující. Jelikož jsou v tomto ohledu vždy posuzovány konkrétní skutečnosti, není vyloučeno, že za určitých podmínek je přitěžující okolností spáchání přestupku v nočních hodinách a za jiných podmínek přitěžuje spáchání přestupku ve dne. Je zřejmé, že žalovaný uváděl pouze příklady. Soud se ztotožnil s jeho závěrem, že žalobci přitěžuje také frekvence provozu, která byla prokázána nejen fotografií, nýbrž i výpověďmi policistů.

Správní orgány obou stupňů posoudily správně i materiální stránku přestupku, lze se s nimi ztotožnit v tom, že skutečnost, že se na daném místě v posledním roce nestala žádná nehoda, nezpůsobuje absenci materiálního znaku přestupku. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že se tento orgán dostatečně zabýval otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, když dospěl k závěru, že ani stavební provedení komunikace jako dálnice nemůže způsobit nenaplnění materiální stránky přestupku, neboť si řidič nemůže sám určovat rychlost, nýbrž je povinen dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou předpisem. Není pravdou, že zelené barevné odlišení dopravních značek na dálnici není žádným předpisem stanoveno. Relevantní právní úpravou v tomto směru je vyhláška č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. Silnice I/27 není označena jako dálnice, tedy jsou řidiči povinni na ní dodržovat rychlost do 90 km/h, o čemž jsou řádně informováni dopravním značením s modrým podkladem. Ze svědeckých výpovědí policistů jednoznačně vyplývá, že si byl žalobce přestupku vědom, jen nechtěl věc řešit v blokovém řízení. To vede k závěru, že si žalobce byl vědom, jakou rychlostí se měl po komunikaci č. I/27 pohybovat, i že tuto rychlost překročil.

Je zřejmé, že v projednávaném případě se jednalo o výrazné překročení dovolené rychlosti (výraz masívní překročení použitý správním orgánem nevyvolává podle názoru soudu pochybnosti o výkladu), a nebyly zjištěny žádné významné konkrétní skutkové okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr o naplnění materiální stránky přestupku. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012 č.j. **1As 118/2012-23**, podle něhož *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*.

Ohledně poslední žalobní námítky, týkající se analogie institutu zahlázení odsouzení, soud vycházel ze stranami zmíněného rozsudku NSS ze dne 28.2.2011 č.j. **8 As 82/2010 - 55**, podle něhož *„úprava odpovědnosti za přestupek výslovně nepočítá s institutem zahlázení odsouzení, kdy se na osobu pachatele za určitých podmínek hledí, jako by vůbec nebyl odsouzen. Přesto bylo na místě zvážit možnost aplikovat analogicky úpravu zahlázení odsouzení obsaženou v trestním zákoně. Městský soud měl hodnotit, zda byly pro takové*

analogické použití norem trestního práva v posuzované věci dány předpoklady vyplývající z judikatury zdejšího soudu. Ten také zmiňuje, že dopustil-li by se stěžovatel v letech 1994, resp. 1997 jednání, jímž by naplnil znaky skutkové podstaty některého v úvahu připadajícího trestného činu (např. v důsledku požití většího množství alkoholu), bylo by jeho odsouzení zahlazeno a správní orgány by k němu v okamžiku jejich rozhodování v této věci nemohly přihlédnout. Proto se nejví přiměřeným přihlížet k mírnějšímu potrestání v rámci řízení o přestupku. V souladu s výše vyslovenými právními závěry bylo možno v okamžiku rozhodování správních orgánů evidovat v registru řidičů zákazy činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, uložené stěžovateli v letech 1994 a 1997, tj. 14, resp. 11 let před spácháním nyní posuzovaného přestupku. To však nevylučuje další závěr, že správní orgány přihlédnutím k těmto záznamům překročily při hodnocení osoby pachatele přípustné meze správního uvážení."

V daném případě je zřejmé, že správní orgány nepostupovaly v rozporu se závěry obsaženými v cit. rozsudku. NSS nestanovil všeobecné pravidlo analogie institutu zahlázení v přestupkovém řízení, ani pevně neurčil lhůtu, po jejímž uplynutí není možné k předchozím trestům přihlížet. Judikoval pouze, že nelze přihlížet k trestu uloženému před 11 a více lety. Skutkový stav v daném případě je odlišný. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že správní orgány zvažovaly, zda je namíste využití institutu zahlázení odsouzení. Svoji úvahu dostatečně podrobně a logicky zdůvodnily tak, že je namíste přihlédnout ke spáchání přestupku spočívajícího rovněž v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, k němuž došlo před 18 měsíci.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. května 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková